Ч. 160. Середа 3 серпня (21 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і **Адмінїстрация**: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і на вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи угорскі. — З босаньского сойму. — Спір Іспанії з Ватиканом. — З Америки.

В угорскім соймі ведено розправу над торговельним договором з Румунією. В імени правительства промовляв за договором міністер рільництва ґр. Штерепій. На особлившу увагу заслугує погляд, дотикаючий також Австриї, що довіз худоби не буде мати впливу на еї ціну, лише уможливить біднїйшим верствам населеня уживанє мяса, від чого они були доси виключені. Замітне також стверджене зі сторони міністра рільництва, що мучний оборот знесено в угоді в користь австрийских аґрарників. Опірним угорским аграрникам приобіцяв міністер правительственну акцию в цїли удержаня пасовищного господарства, а також приобіцяв утворенє консумцийних ринків в користь продуцентів і консументів.

Правительственне предложенє в справі згаданого договору принято вкінци. Міністер торговлі Гієронімі боронив правительственного предложеня против закидів зі сторони опозициї, уважаючи договір користним для Угорщини. Подібно як ґенеральний бесідник за правительственним предложенєм пос. Штерепій промавляли також міністер торговлі, а міністер рільництва ґр. Штерепій пояснив причину знесеня мучного обороту, що принесе велику шкоду угорскому народо-господарству.

Криза в Хорватії триває дальше. Бувший бан, посол ґр. Пеячевич, теперішний предсїдатель хорватского клюбу в угорскім соймі, видав до містопредсїдателя того клюбу посла Мазуранїча лист, в якім заявляє, що складає предсїдательство з огляду на те, що кризу викликав хорватский клюб своєю постановою, спонукованою чисто особистими взглядами, наражаючи край на непевну судьбу. Він сподїває ся однак, що полїтично зрілим живлам коалициї удасть ся полагодити сю справу так, як сего вимагає добро народу і вітчини. Містопредсїдатель Мазуранїч у своїй відповіди пояснив причини постанови хорватских послів і просив ґр. Пеячевича о відповідь, чи й дальше опирає ся він при своїй постанові. Доси відповідь від ґр. Пеячевича не наспіла. А між тим хорватска коалиция готовила до бана Томасича лист, в якім заявляє охоту війти з ним в переговори в цїли доведеня до нового порозуміня, застерігаючи собі однак під кождим взглядом супротив правительства свободну руку.

В босаньскім соймі ухвалено буджет з певними змінами предложеними буджетовою комісиєю, між иншими що до зредукованя підмоги для архієпископских шкіл в користь францїсканьских шкіл. Архієпископ др. Штадлєр (в часї его бесїди вийшли Серби і Музулмани) виступив против наміреного відобраня підмоги архієпископским школам, без якої не можуть они єствувати. Він заявляє ся за підвисшенєм підмоги для францїсканьских шкіл з тим, щоби не підкопувано в той спосіб єствуваня инших, рівнож потрібних закладів. Посол Сунаріч (стор. Мандїча) підносив заслуги Францїсканів, з якими жиють они спільно в згоді чотири столїтя і заявив ся за піднесенєм підмоги для їх шкіл. Провінциял Францїсканів Мішич подякував музулманам за заяву приязни і заявив ся за рівноправностию всїх віроісповідань.

Дотично заяви іспаньского міністра Каналеса що до ноти Ватикану так пише „Osservatore Romano“: Ватикан заявив, що не буде вести дальших переговорів, але заява ся була услівна, то є, коли іспаньске правительство буде полагоджувати односторонно і з власного

Чезіна де Фалько.

Римске оповіданє — В. Урбана.

(Дальше).

Пізнїйше віддали Чезіну до монастиря сестер Пречистої Діви Марії із Сори, де она учила ся читати і писати а також грецкої і латиньскої мови, а черницї Пречистої Діви із Сори не могли досить нахвалити ся охоту до науки, здібність, скоре понимане і даровитість дівчини. Делїкатна дитина обіцювала статись справдешною цьвіткою свого роду, взірцем образованя і чистих обичаів, дійстно знатною і щасливою женщиною, але сталось так, як колиб на сім сьвітї не було місця для такого щастя.

Одної ночи впали вовки до монастиря і стали заїдати худобу. Черницї були на смерть перепуджені і старали ся, як могли, відогнати тих пажерливих гостий. Кинулись з дручками і лопатами, з косами і серпами, щоби ратувати свою худобу і відогнати вовків. При тім скалїчили Чезіну в ногу. Прикладали їй вареної литтуґи (підбілу), щоби рана не ятрила ся і давали їй поміч всїлякими домашними лїками. Але рана не хотїла гоїти ся і робила ся щораз більша та стала так грізна, що черницї в страху і клопоті мусїли післати по лїкаря, що звав ся Вінченцо Цаппі. Був то ще молодий мужчина, що учив ся на лїкаря в Салєрнї і походив із знатної родини в Неапольщинї, але був бідний, бо був третим сином.

Рана не хотїла якось так довго загоїти ся, що то аж настоятельцї монастиря впало в очи. Чезіна вже давно ходила знову, але все ще жалувала ся, що еї нога болить, а лїкар приходив що дня, хоч его й не кликали. То вже видавало ся настоятельцї підозріним. Чезінї було тоді шіснайцять лїт, а молодий лїкар міг мати ледви двайцять шість або може двайцять сїм лїт.

Одного вечера, саме по заходї сонця, коли настоятелька ішла на горі через ґалєрию, побачила Вінченца Цаппі з Чезіною де Фалько в монастирскім городї і станула собі під стовпом та стала підслухувати.

— Чезіно — чула настоятелька пристрастний голос молодого мужчини — на все, що тобі миле і сьвяте, лиш ще сей раз — —

— Нї, нї Вінченцо — перебила єму зі страхом Чезіна — я того не можу взяти на себе. Я аж гину зі страху, коли подумаю, що ти міг би попасти в небезпечність, коли би— —

— Чезіно — відозвав ся він щиро і хотїв єї обняти та поцїлувати.

Чезіна боронила ся, як могла, але остаточно таки вже не могла.

— Ти знаєш, Вінченцо — говорила она наконець дальше — як я люблю дивити ся тобі в очи, яка я щаслива, коли ти до мене говориш, а всеж-таки мушу тебе просити, сердечно і дуже просити, щоби ти більше не заходив до мене. Я умерла би зі страху, як би хтось нас підглянув і здогадав ся, як все стоїть. Чи тобі не совістно, Вінченцо, що ми так людий обманюємо, щоби затаїти перед ними нашу любов?

— Анї трошки. Та й до чого тота обава? Хибаж ми які злочинцї? Хибаж то гріх, що ми полюбили ся? Длячого вирікати ся того, що тисячам вільно?

— Легко тобі так говорити. Але то таки страшно і я аж дрожу, коли собі подумаю, як би то мій тато або мій брат о тім довідали ся.

— Я би їм то був вже давно сказав, як би не то, що ти менї то сказала.

— Бій ся Бога! Они би тобі й менї смерть зробили.

— А тож длячого?

— Ти їх не знаєш. Они хотять віддати мене за молодого Клємента Урзінї, другого сина нашого пана —

— Князя?

— Так. То правда, що они менї того ясно, простими словами, не сказали, але я то вже зміркувала. При кождій нагоді лиш о тім бесїда, як би то побажаним, як хосенним би було то для нашої цїлої родини, як би прийшло до того подружа. Длятого мусимо бути дуже осторожні.

— А ти любиш Клємента Урзінї?

— О! — сказала она перепуджена.

— Отже видиш! То я поговорю з твоїм татом мимо всїх синів князя Урзінї.

— Тоді все пропало! — розплакала ся Чезіна.

— Не плач, лиш не плач, Чезіно! Я би пролив кожду каплю своєї крови за тебе, за твій

почину справи, які суть предметом переговорів. Ватикан має право і обовязок, боронити своєї поваги і не може стерпітя, щоби іспаньске правительство видавало зарядження, противні елементарним правилам диплёматичної чемности, а які видано дотично питаня, що є предметом переговорів. Годі отже закидати Ватиканови непримиримість, бо він дбає лише про забезпечене свого достоїньства і загальних інтересів церкви.

На овиді міждержавних відносин зарисовують ся щораз виразнійше признаки величезної борби о пановане над найбільшим океаном земскої кулї. Борбу ту приспішив послїдний японьско-росийский договор з дня 4 липня с. р., котрий являє ся тільки завершенєм договору, заключеного в Портсмутї дня 29 серпня 1905 р. Всї користи з тих договорів витягне Японія. Росия буде мати з него тільки ту користь, що тепер стає можливим єї „поворот до Европи“. Найбільші страти понесуть Сполучені Держави Північної Америки і Анґлія, бо для їх промислу замикає той договір частину азийских ринків збуту. Перед Анґлією стає питанє: єї союзницею на Далекім Всходї може бути або Япан, котрого інтереси ідуть в розріз з єї інтересами, або Сполучені Держави Півн. Америки з цїлком подібними інтересами. Вибір тут легкий і приспішить его ще те, що невдовзї кінчить ся японьско-анґлійский союз.

А знов Сполучені Держави Півн. Америки цїлим своїм розвитком в послїдних лїтах змагають до здобутя переваги і опанованя західної півкулї нашої землї. Империялїстична полїтика Американьской Унії датує ся від війни з Іспанією. Унія фактично вже при заниманю филипиньского архіпеляґу зірвала з традициєю „не мішати ся“ до полїтичних справ посторонних держав. Тепер вже змінила ся і теория американьскої полїтичної лїтератури: засаду „не мішати ся в чужі справи“ ограничено до справ европейских, близького Всходу і африканьских. В справах азийских Америка виступає з що-раз більшою інтензивностию. Міць тої інтензивности сильно зросте з хвилею скінченя будови панамского каналу. Горячковий поспіх Сполучених Держав Півн. Америки в будованю того каналу сьвідчить, що Америка розуміє добре небезпечність, яка їй грозить зі сторони Япану.

Новинки.

Львів, дня 2-го серпня 1910.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував секретаря повітового, Вол. Крису, ад'юнктом дирекції урядів помічних Намістництва; — і надав секретарям повітовим: Вол. Жеребецкому, Ад. Папатовскому, Анг. Скроцкому, Ів. Пекареви, Ст. Чарнецкому, Йос. Яцковскому, Ів. Ладижиньскому і Йос. Надаховскому ad personam IX кл. ранґи урядників державних.

— **О посольский мандат до сойму** по пос. др. Олесницкім зі стрийского округа буде кандидувати др. Евген Петрушевич, адвокат зі Скольго і посла до держ. ради. Кандидатуру его поставлено на оногдашнім передвиборчім вічу в Стрию. На вічу була против него сильна опозиция, але вкінци удало ся приклонникам дра Петрушевича якось злагодити.

— **Телефон і почта в Галичинї.** З Відня доносять, що удало ся дістати назад счеркнений вже кредит 3 мілїонів на будову нових телефонїчних лїній в Галичинї. В сім роцї будуть заведені давно вже проектовані лїнії між Львовом а Сокалем, Чортковом і Бориславом. Крім того п. Мінїстер Вайскірхнер позволив дирекциї почт у Львові затягнути надзвичайний кредит на утворене 20 нових почтових урядів.

— **Дрібні вісти.** В Закопанім відобрала собі житє вистрілом з револьвера 18-лїтна панна Антонина Адасїньска з незвістної причини, полишивши картку з такими словами: „Я зі Львова, булам заията в нафтовім тов. „Petrolea“. Похороном займе ся каса хорих“. — З Галича вирушила в суботу рано човном по Днїстрі до Чорного моря прогулька польского акад. туристичного клюбу. — У Відни збанкротувала фірма Гольдберг і Полляк. Пасива виносять 9½ мілїона, актива лише пів мілїона. — В Берлинї арештовано почтового листоноса Бергмана, що здефравдував 50.000 марок. Найдено при нім ще 48.833 марок і дорогоцїнности, котрі купив за решту. — На конгрес шкільної гіґієни в Парижи виїхав проф. Ів. Боберский зі Львова.

— **Конкурс на посаду учителя.** Філія руск. тов. педагог. в Гвіздци оголошує конкурс на посаду учителя при рускій школї ім. Марк. Шашкевича в Гвіздци. Зголошеня вносити можуть кандидати (ки) з учительскою кваліфікациєю, як також академики і укінчені семинаристи. Місячна платня 60 К і мешканє. Зголошеня належить посилати на руки о. Кон. Цїсика, пароха в Винограді коло Гвіздця.

— **Сензацийний злочин.** В Льондонї відкрито перед трема тиждями злочин, що став ся в послїдних часї сензациєю дня і набрав сьвітового розголосу. Справа розвиває ся з дня на день і публика переживає немов одну з кримінальних повістий Конана Дойля, тим інтереснійшу, що в погони за злочинцем полїция ужила всїх найновійших винаходів, причім важну ролю відграв бездротний телеґраф. Европейска та американьска праса подає що день нові подробицї тої сензацийної справи, що коротко представляє ся ось як: На льондоньскім передмістю Hilldrop-Crescent, напротив публичного парку мешкав в гарній віллї лїкар др. Hawley Haver Crippen з жінкою. Є се Американець, що числить з 50 лїт і визначає ся низьким ростом, грубою статию та рудим, обвислим вусом. Жінка була від него о 15 лїт молодша і походила з польскої родини, що виеміґрувала до Америки. Була то неаби-яка красавиця і ще перед роком виступала в льондоньских кабаретах під іменем „Belle-Elmore“. Хоч театр покинула, лишила ся дальше касиеркою „лїґи артистів і артисток театрів ріжнородностий“. Жили обоє переважно з людьми з театральних кругів і то рекрутованих з американьскої кольонії в Льондонї. Дня 1 лютого с. р. гостили ще у себе знакому родину а на другий день жінка дра Кріпена повідомила „лїґу артисток“, що зложила уряд касиерки і виїзджає в родинних справах до Америки. Знакомих то трохи здивувало, тим більше, що на повідомленю пізнали письмо дра Кріпена, котрий наслїдував почерк своєї жінки. Товариство рішило навіть просити Кріпенову, щоби відкликала резиґнацию, але вже єї не застали. Зате поведенє самого Кріпена видалось їм дивним, особливо коли він небавком став показувати ся публично в товаристві своєї секретарки, Eteli Le Neve, гарної 27-лїтної дівчини, що від десятьох лїт

усьміх, але менї серце крає ся, коли ти плачеш — —!

— Вінченцо, Вінченцо!

Настоятелька знала вже досить, хоч би не була виділа, як они знову обняли ся з цїлим жаром любови. Она перевернула умисно столець на землю. Залюблені розступили ся перепуджені.

— До завтра, Чезіно. О сій самій порі! — сказав Вінченцо Цаппі борзо і покваппо.

— О, нї, нїколи більше, Вінченцо!

— То я піду до твого тата.

— Вінченцо!

— Не можу инакше.

— Отже добре. То прийди до мене.

Лїкар скочив тоді в корчі і збіг горбом в долину а Чезіна вернула назад до монастиря.

Щож тут робити? — питала ся настоятелька себе самої. Щось треба конче зробити, щоби не виставити на небезпечність добру славу монастиря. Так не могло ніяк дальше діяти ся. Ще найпростійший видавав ся настоятельцї спосіб розповісти матері Чезіни все поправдї, як було і Чезіну на коротший або на довший час видалити з монастиря.

Вже на другий день приїхала матір Чезіни зі своїм сином Петром в супроводї двайцяти людий служби для оборони в дорозї до Сори. Чезіна втішила ся дуже, що так несподївано побачила знову свою матір, хоч була трохи занепокоєна, що не могла повідомити Вінченца о тім, що їй перешкодило додержати слова. Але сподївала ся, що Вінченцо, котрий мешкав недалеко від монастиря, добачив чей приїзд єї матери і здогадав ся з того, чого потреба.

Донна Беатріче де Фалько лишила ся на ніч в монастири і по довгій розмові з настоятелькою закликала доньку до себе та дуже розгнївана сказала до неї: Нещасна! Як ти можеш так легкодушно виставляти на небезпечність свою добру славу і свою честь та всїх нас так непокоїти? Чи ти не знаєш, на яку ти небезпечність виставляєш себе саму і нас всїх, який смуток та яку журбу ти нам робиш, коли так мало зважаєш на свою чесноту?

Чезіна розплакала ся і кинула ся матери до ніг. Заклинала єї на всїх сьвятих в небі, щоби їй простила, бо она не сьвідома того, щоби в якийнебудь спосіб нарушила свою честь або чесноту. То правда — признавала ся она щиро — що полюбила молодого лїкаря, але того чувства, яке сам Бог вложив в єї душу, не може она уважати за гріхне. Гріхом єсть людий ненавидїти і їх переслїдувати, але не їх любити.

Беатріче де Фалько зрозуміла дуже добре жіноче серце своєї доньки і виміркувала з наївної бесїди Чезіни, що не має права їй докоряти. Невинна щирість Чезіни була найлїпшим доказом, що она не зіпсована. Правда, що то ще не усувало трудности положеня і Беатріче де Фалько не таїла того перед донькою.

— Моя дитинко, серце має дуже слабий голос в голоснім крику сьвіта — сказала она до своєї доньки — і я сумніваю ся дуже, чи ти могла би то сказати свому батькови і братови на розум. Я їх лїпше знаю, як ти, длятого числю на твоє повне довірє і твій послух. Коли не хочеш, щоби твоє щастє розбило ся в жорстокім сьвітї як та лодка, котрою всемогуча буря кидає об скали, то не досить бути невинною, але ще й мусиш бути розумною і обачною.

— Щож маю робити, мамо? — спитала Чезіна зі сльозами в очах. — Я ваша дитина.

— Передовсїм будь осторожна. Не дай ся з нїчим пізнати анї свому братови анї свому батькови, аж я тобі скажу: Тепер на то пора. Тепер єсть падія!

— Та я все так зроблю, як ви хочете — сказала Чезіна налякана — лиш поможіть менї в моїй бідї. Хтож менї має помочи, як не ви?

— Передовсїм розходить ся о то — говорила Беатріче з тиха дальше — щоби твому татови вибити з голови твоє подружє з Клементом Урзіні. Розумієш мене, моя дитинко? Коли твій тато буде видїти, що в сім напрямі нема чого сподївати ся, то єго буде можна лекше наклонити до иншого подружа. Але коли буде видїти, що твоя любов до Вінченца єсть перешкодою для єго плянів межи тобою а Клементом Урзіні, то пропав і Вінченцо і твоє щастє. Розуміла ти мене, Чезіно?

— Ох, мій Боже — розплакала ся дівчина — як же я то маю зробити?

— Цить лиш. Ще о тім поговоримо. Твоя матір буде тобі помагати, моя дитинко, доки будеш того достойна.

На другий день досьвіта, коли ще сина мрака вкривала долину ріки Ліріс, виїхала Беатріче де Фалько зі своєю донькою в супроводї своєї дружини із Сори назад до замку в Немі. Чезіна не мала ніякої нагоди повідомити молодого лїкаря о тім, що стало ся.

(Дальше буде).

була занята в єго бюрі. Ще більше здивували ся знакомі, коли на однім добродійнім фестині панна Le Neve виступила в сукни а навіть в біжутерії Кріпенової. Тоді др. Кріпен оповідав, що єго жінка померла в Каліфорнії а небавком подав у театральний часописи „Stage" (сцена) некрольоґічну нотатку з портретом „Беллі-Ельморе". З тої пори єго секретарка стала невідступною товаришкою і навіть замешкала в єго домі. Родичам донесла міс Етель, що вийшла замуж за Кріпена. Але „ліґа артистів", набравши раз підозріня, постановила пересьвідчити ся о смерти Кріпенової і вислала свого члена Неша до Америки. Там родина заперечила, немов би у них була і померла „Беллі-Ельморе". Дня 28 червня Неш заявив се дрови Кріпенови в очи, а коли той не міг подати місцевости, де померла єго жінка, повідомив про цілу справу поліцию. До акциї виступив уряд льондоньскої кримінальної поліциї „Scotland Yard", поручивши справу славному інспекторови Дю (Dew). Той мав кілька розмов з Кріпеном, котрий притиснений до стіни, зізнав, що єго жінка не вмерла, лише виїхала до Америки, щоби взяти з ним розвід і звінчати ся там з ким иншим. По таким зізнаню інспектор Дю перевів дня 8 м. м. ревізию в домі дра Кріпена, але не викрив нічого, що обтяжало би єго. І тепер, як доказують анґлійскі часописи, льондоньска поліция зробила велику похибку, не окруживши наглядом підозріного чоловіка та єго дому, де після зізнань сусідів діяли ся дивні річи. Дня 14 м. м. інспектор Дю приступив до другої, докладнійшої ревізиї віллї на передмістю Hilldrop-Crescent, але вже не застав дра Кріпена: він щез без сліду ще перед трома днями.

Зате ревізия довела до страшного відкритя. В пивници під камінним помостом найдено останки людского тіла, що складали ся з мяса, відділеного від костий і представляючого наслідком розкладу вже лише напів плинну масу. Тих частий, що могли послужити до означення пола, не знайдено в пивници; не було також голови рук і ніг жертви. Кости др. Кріпен або спалив або усунув в инший спосіб. Мясо було прикидане негашеним вапном, шоби усунути трупячу вонь. Нема найменшого сумніву, що се труп Кріпенової, котра щезла ще дня 2 лютого с. р. Дальше доходженє викрило, що дня 9 липня др. Кріпен велів своєму помічникови купити убране для хлопця, в яке мабуть перебрала ся єго „секретарка" і того самого дня обоє утікли. Сейчас розтелєґрафовано стежні листи по цілім сьвіті з докладним описом Кріпена та єго товаришки. Пущено 6.500 телеґрам, а крім того уряд кримінальної поліциї „Scotland Yard" визначив грошеву нагороду за відкритє утікачів. Але минуло девять днів і на сліди Кріпена годі було попасти. Аж дня 22 липня надійшла шифрована депеша з Атлянтийского океану, що на кораблі „Montrose", котрий відійшов з Антверпії до Монтреалю в Канаді, находить ся якийсь Робінзон в товаристві хлопця. В них підозрівають дра Кріпена і єго товаришку, бо показало ся, що хлопець є справді перебраною дівчиною. Корабель „Montrose" має апарат бездротного телеґрафу, що ділає лише на 250 анґлійских миль, а що він находив ся вже дальше на мори, то єго депешу перетелеґрафував другий корабель до Ліверпулю, а звідси вислано єї до Льондону. По кількох годинах капітан корабля „Montrose" вислав другу депешу, в котрій потверджує своє перше донесенє. Льондоньска поліция вислала сейчас інспектора Дю в погоню. Телеґрафічно візвано поспішний пароплав „Laurentic", котрий саме відходив з Ліверпулю до Канади, щоби заждав на Дю. Корабель „Montrose" пливе поволи і може до Канади дістати ся аж дня 2 серпня. До тої пори дожене єго корабель „Laurentic", що везе поліцийного інспектора. — Крім того всї кораблї, що пливуть чи то на всхід чи на захід, на лінії між „Montrose" а „Laurentic", удержують телєґрафічне сполученє між сими кораблями, помагаючи в пересиланю телєґрамів з „Montrose" на „Laurentic" і навідворот. Приказано також зревідувати всї кораблї, що припливають тепер до американьских берегів. Се перший раз серед таких обставин поліцийний аґент відбуває погоню за утікаючим злочинцем. Англійці нетерпеливо ждуть на конець погоні, закладаючи ся о велику суму.

Після послідних вістий дра Кріпена і єго товаришку міс Neve арештовано передвчера на покладі корабля. До послідної хвилї він не знав, що капітан корабля знає, що він за оден та що поліция находить ся на єго слїді і за ним гонить. Кріпен зголив вуси і запустив бороду. Також приліпив собі фальшиві брови і то єго зрадило. Оден моряк звернув на ті брови увагу, а переконавши ся, що они штучні, дав знати капітанови. Той пізнав в нім дра Кріпена, за котрим розписано стежні листи. Кріпен розмовляв досить з пасажирами, зате міс Neve, котру він перебрав за хлопця і подав за свого сина, студента, не відзивала ся до нікого. Обоє проводили час найрадше в каюті, проявляючи велике пригнобленє. Цілими ночами не спали. Видко надіяли ся на березї Америки стрічи з поліциєю, але та зробила їм несподіванку та арештувала їх таки ще на мори.

Телеґрами.

Відень 2 серпня. Neue fr. Presse доносить, що дня 18 с. м. яко в 80 роковини уродин Монарха сим разом крім богослуженя відбуде ся також торжественна парада віденьского ґарнізону, а то зі взгляду що всї полки полишають ся ще у Відни і аж при кінци того місяця відходять на менші вправи.

Рим 2 серпня. Osservatore Romano доносить, що ноту іспаньского правительства доручено вчера кардиналови Меррі дель Валь. Дальше заявляє та часопись, що неправдиве є поголоска, немов би папский нунций одержав порученє виїхати з Мадриду.

Константинополь 2 серпня. Міністер справ внутрішних виїхав вчера до Македонії і Албанії, аби розслідити положенє в тих краях. До тої подорожи привязують велику вагу.

Константинополь 2 серпня. Бойкотовий комітет надіслав часописям комунікат, в котрім каже, що буде вести дальше бойкот грецких товарів, доки опікунчі держави не виповнять своїх обітниць що до Крети.

Петербург 2 серпня. Царска родина вернула з прогульки по фіньских водах до Петергофу.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**. **1·15**. **1·30**. **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 1 1·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**. 8·40, **2·45**, **3·15**. **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10., 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**. 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15. 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35. 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Дахівки цементові виробляє ся найліпше і найдешевше лише на патентованій машині дра ҐАСПАРОГО: **„ТРИ ЗВІЗДИ“**

Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машині „Фенікс“, а пат. форми дра Ґаспарого до виробу бетонових рур узнане в цілім сьвіті за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ

до вужиткованя піску доставляє специяльна фабрика **Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.**

Заступництво для Галичини:

Цементовий Промисл. Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелізниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білети на всї зелізниці в краю і за границею.

Морелі (Дички) 4·25 К, ренґльоти до смаженя 6 К, грушки столові 4 К, яблока папірівки 3·80 К, зелені огірки 3·80 К, помідори 5 К, в кошиках по 5 кґр за післяплатою, не так як другі експортери купують у других, але з власного города висилає

БЕНЗІН ВЕНКЕРТ

Заліщики ч. 1.

Старинні книжки і письма всїлякого рода, печатані і писані рукою, навіть ушкоджені і неповні, як то: церковні, історичні, поученя, повісти, житя сьв., пісні і т. п. купую за високу ціну. Прошу присилати до перегляду, всї кошта зверну осібно.

— Адресувати до —

УРЯДУ ПАРОХІЯЛЬНОГО

в Борусові п. Бориничі

(Borynicze).

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Ціни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.